

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ที่พึ่งอยู่ตรงนี้ไม่อยู่ที่อื่น

เมื่อวานวันที่ ๖ ได้ทองคำ ๓ บาท ๓๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบคลังหลวงในวันที่ ๒๖ กันยายน ที่ผ่านมาได้เพิ่มเข้าอีก ๑๕๖ กิโล ๑๒ บาท ๗๘ สตางค์ เราแน่ใจกับพี่น้องชาวไทยเราที่เรากำหนดไว้ด้วยความมั่นใจว่า ทองคำที่ช่วยชาติเรากครั้งนี้ เป็นงานใหญ่หลวงมากที่เดียวครอบคลุมประเทศไทย เรียกว่าเป็นงานประวัติศาสตร์ของเมืองไทยเรา ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วรวมกันอยู่ในนี้ เรียกว่าประวัติศาสตร์ของชาติไทยเรากครั้งนี้ เวลาผลแสดงออกเกี่ยวกับงานนี้ผ่านไปแล้ว ก็ควรจะได้เป็นที่ระลึกให้สมเกียรติแห่งชาติไทยของเราว่า มีประวัติศาสตร์เหมือนโลกเขา คือได้ทองคำ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ เงินสด เราไม่กำหนดแหละ ทองคำเป็นหัวใจของชาติอันดับหนึ่ง จึงควรจะให้ได้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ หรือเป็นแกนแห่งประวัติศาสตร์ของชาติไทยของเราก็ได้

เราได้เข้าไปดูเองทองคำ พี่น้องทั้งหลายขอให้เชื่อผู้นำ เน้นหนักตรงไหนนั้นละจุดสำคัญอยู่จุดนั้น ๆ อย่างเน้นหนักทองคำก็จุดสำคัญแห่งหัวใจของเราอยู่จุดนี้ เวลานี้รู้สึกยังบกพร่องอยู่ ยังไม่จุใจเรา ถ้าได้ ๑๐ ตันแล้วจะจุใจ สมบูรณ์ในงานช่วยชาติคราวนี้ ทั้งประชาชนทั่วประเทศทั้งผู้นำ เรียกว่าจะจุใจด้วยกัน ถ้าหลวงตาว่าจุแล้วจุ ถ้าว่าบกพร่องก็ต้องบกพร่อง อันนี้ทองคำเรายังไม่จุใจ ยังมีความบกพร่อง ซึ่งเราจะต้องการอีกให้เป็นที่พอใจของเราผู้นำแล้ว เรียกว่าได้ทองคำ ๑๐ ตัน เวลานี้ก็ได้ร่วม ๕ ตันแล้ว เพราะทองคำนี้ไม่ได้หมายถึงว่าจะต้องให้ได้วันนี้พรุ่งนี้ ก็ได้แบบคนหมู่มาก น้ำหนักมาก ยกลำบากก็ต้องค่อยยกค่อยถูล่อยไป แต่ยังไงก็ควรจะได้ถึงจุดที่หมาย คือสถานที่ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดังที่ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว

จึงบอกมาให้เชื่อผู้นำ นี้เข้าไปดูหมดทุกอย่าง ก็เคยพูดไม่ทราบก็ครั้งก็หน ก็เพื่อเป็นการเตือนสติพี่น้องชาวไทยเราซึ่งหัวใจอยู่ในคลังหลวงด้วยกัน ให้ได้ทราบทั่วถึงกันเรื่อย ๆ เพื่อจะได้ตื่นเนื้อตื่นตัว สะกิดเรื่อยปลุกเรื่อย ดัดเรื่อยตื่นเรื่อยมันก็เป็นไปเรื่อย เคลื่อนที่เรื่อย เริ่มแรกก็เราเอาทองคำไปมอบเป็นครั้งแรก เราก็ไม่มีเจตนาอะไรและมีความรู้สึกอยากจะไปดูทองคำในคลังหลวงของเรา ไปมอบธรรมดาทั้งทองคำ ดอลลาร์ พอไปมอบแล้ว เจ้าหน้าที่ที่รักษาทองคำนี้ก็มานิมนต์เราไปดูทองคำ นี่สำคัญตรงนี้ พอเจ้าหน้าที่นิมนต์เราไปดูทองคำในคลังหลวง เราก็รู้สึกขื่นตันที่ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกันยังไง เจ้าหน้าที่ซึ่งมานิมนต์เราไปนี้ ก็รู้ทันทีเลย

เจ้าหน้าที่ก็บอกด้วยว่า คลังหลวงนี้นั้นไม่มีใครมารู้มาเห็นได้เลย มีสมเด็จพระเทพฯ ฟังซิ สมเด็จพระเทพฯ เป็นบุคคลเช่นไรก็ทราบกันแล้ว อันนั้นก็หัวใจของชาติ ก็มีสมเด็จพระเทพฯ องค์เดียว แล้วกับหลวงตานี้เท่านั้น นั่นฟังซิ ให้ไปดู นี่หัวใจของชาติต้องรักต้องสงวน ผู้ไม่ควรบอกไม่บอก ผู้ไม่ควรให้ดูไม่ให้ดู นี่เราก้ทำให้เกี่ยวโยงกันที่ มาจากที่เราไปมอบทองคำ ทางเจ้าหน้าที่ก็มีความหวังที่จะฟังฟังซึ่งกันและกัน แหละ ความหมายว่าอย่างนั้น นิมนต์เราเข้าไปดู เราดู-เราดูจริง ๆ เสียด้วย ให้สมกับเจ้าหน้าที่เขานิมนต์ไปดู ดูทุกก็ทุกก็ทุกชอกทุกมุม เพราะมันเป็นชอก ๆ วางเป็นดับ ๆ ดูจนหมดเลย นี่ฟังให้ละเอียดอีกทีนะ

คือดูด้วยความพิณิจพิจารณาละเอียดลออ คลีคล้ายดูหัวใจของชาติไทยเรา เหมือนหนึ่งว่านับดูคลีคล้ายดูให้เห็นอย่างละเอียดลออ เวลาออกจากนี้ไปแล้วจะไม่สงสัยในสิ่งที่เราดู พอออกไปแล้วก็ไปคุยกับเจ้าหน้าที่สองต่อสอง พวกนั้นเขาไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง เราก้ไปนั่งคุยกันอยู่เฉพาะสองต่อสอง ถามว่าทองคำเรานี้เอาไปไว้ที่ประเทศไหนบ้าง ประเทศนั้นมีไหม มีเท่าไร ประเทศนั้นมีเท่าไร ๆ เราถามไปก่อนเหมือนว่านัก รุก่อน เพราะเราคิดไว้แล้วว่า ชาติต่อชาติเป็นเรื่องใหญ่โต ประสับประสานกันด้วยการ ทำมหาเสียดชีพ การซื้อการขาย มีเป็นประจำตลอดมา สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นเครื่อง ประกันตัว ๆ ของชาติแต่ละชาติที่มาเกี่ยวข้องกัน เราคิดไว้เรียบร้อยแล้ว ถามตรงเป้ง ๆ เลย จุดไหน ๆ ถามตรงไหนตรงเป้ง ๆ

จากนั้นก็ย้อนมาหาเมืองไทยเรา เจ้าหน้าที่บอกอย่างละเอียดลออ ไปคุยกัน เฉพาะสองต่อสอง เจ้าหน้าที่ก็บอกอย่างละเอียดลออชัดเจนในหัวใจของชาติไทยเรา ซึ่ง ป้องกันตัวอยู่ในวงประเทศของเรา คือทองคำจุดนี้ จุดนั้นเพื่อป้องกันตัวเกี่ยวกับ ประเทศต่าง ๆ จุดนี้ป้องกันตัวอยู่โดยเฉพาะ ถามก็บอกชัดเจน นั่นละออกมาเรารู้สึก แป้วใจ ๆ สะดุดใจ ด้วยเหตุนี้เองจึงได้ประกาศลั่นตั้งแต่วันออกมาเลยเทียว ทุกวันดู หนังสือพิมพ์แถลง เพราะเขามากวนถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ ดูเขาเรื่อยแหละที่สวนแสง ธรรม วันนั้นพอมาถึง เช้าวันนี้ก็ข่าวไปไหนกันหมด ขึ้นทันทีเลย ทุกวันมากวนเราทั้ง วัน ๆ วันนี้ไปไหนกันหมด

ก็ ๕ โมงกว่า ๆ แล้วแหละ แล้วยังไงไม่ทราบ พวกนักข่าวอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ยังไม่ถึง ๑๐ นาทีนักข่าวรุมมาแล้ว เร็วด้วยนะ คงจะอยู่แถวนั้นหรือไง มาก็พูดเลย ตั้ง แต่บัดนั้นมาขึ้นบ้าง ๆ เลย เรื่องทองคำขึ้นเป็นอันดับหนึ่งเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาจน กระทั่งบัดนี้ เพราะฉะนั้นก็จะให้สมเด็จพระนางของเราก้ที่เราไปเห็นอย่างชัดเจนแทนพี่น้อง ชาวไทยทั้งหลายแล้วประกาศว่า ควรจะถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์แห่งชาติไทยของเรา เป็น เครื่องกระตุ้นเตือนใจเรา ไม่ควรจะนอนใจ ขอให้ได้อย่างที่ว่านี่หลวงตาเองก็นอนหลับ

สนิท ไปได้อย่างหายห่วง ถ้าไม่ถึงนี้ไม่หาย ดีไม่ดีอาจจะมาเป็นเปรต จะไม่ไปเฝ้าโน้นก็
ไม่รู้ละ

คลังหลวงก็ไม่ไปเฝ้านะเปรตตัวนี้ มันจะไปหาที่บ้านตีเรื่อนทั่วประเทศไทยจะ
ไม่ได้หลับได้นอน เปรตตัวนี้จะทุกข์มากอยู่นะ เข้าใจไหม เปรตหลวงตาบัวนี่ จะไป
เคาะบ้านไหนเรื่อนไหนตีเหล็กเหลว นอนหลับนอนฝันฟาดจนกระทั่งแตกบ้านแตก
เรื่อนทั่วประเทศไทย จะเป็นอย่างนั้นนะ เปรตตัวนี้จะไม่ไปไหน จะไปแบบนั้น หาตีเอา
หมดทุกบ้านทุกเรื่อน มันยังงี้กันนี้ หัวหน้าจนขนาดเป็นเปรตไม่คิดบ้างเหรวางั้น ดี
ด้วยนะ ป๊วะ ๆ เรื่อย ถ้าใครไม่อยากจะบ้านเรื่อนพังให้รีบ ต้องให้เป็นอย่างที่ว่านี้ ทอง
คำเราหนัก ๑๐ ตันแล้วเราพอใจ พอเป็นไปละ ขนาดนี้แล้วพอพืดพอเหวียง พอเป็น
หลักเป็นเกณฑ์ได้

สิ่งเหล่านี้เราหามาไว้ไม่ใช่ว่าจะไม่ชอบชุง เวลาจำเป็นจำใจมาจะต้องเอาสิ่งเหล่านี้
นี้แลกเปลี่ยนชีวิตจิตใจของประชาชนทั่วประเทศ เป็นของเล่นเมื่อไร เราคิดไว้หมดทุก
อย่างนะ เมื่อพอเป็นไปได้อย่างนี้แล้ว สบกับโอกาสของเราที่กำลังช่วยชาติบ้านเมือง
อย่างนี้ ก็ควรจะให้มีแก่ใจทุกคน ๆ พี่น้องชาวไทยเราขอให้แสดงน้ำใจตามลูกศิษย์
ตถาคตที่ผู้นำก็คือพระ มาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย แล้วแน่ใจว่าเป็นที่เชื่อถือได้ คำที่ว่า
พูดกับพี่น้องทั้งหลายตลอดมานี้ไม่มีคำโกหกหลอกลวงใด ๆ เลย ตรงไปตรงมาเป้ง ๆ
ไม่ว่าสูงว่าต่ำธรรมเข้าได้หมด บกพร่องตรงไหนตีตรงนั้นเตือนตรงนั้น ดีตรงไหนก็
เสริม เวลานี้เรายังบกพร่องอยู่อันนี้

ส่วนดอลลาร์เราก็หนุนเข้าไปอย่างนี้แหละ ไปหนุนด้วยกัน ดอลลาร์เป็นคู่แข่ง
กัน ทองคำเป็นอันดับหนึ่ง อยู่ตรงกลาง ดอลลาร์เป็นคู่แข่ง เงินสดก็หว่านล้อมทั่ว
ประเทศไทยของเรา ไม่มีเงินสดใช้อยู่ไม่ได้ สมัยนี้เป็นสมัยที่โลกตื่นกระตาคัน ว่าให้
มันชัต ๆ อย่างนี้ ทั้งดีทั้งพุงว้างนั้นเถอะ กำลังเป็นบ้ากันทั้งเขาทั้งเราทั่วโลกดินแดน
กำลังตื่น นี่ละที่ว่าสินค้าสินขายมันยุ่งมากวุ่นวายมากคืออันนี้เองจะเป็นอะไรไป นี้
พิจารณาหมดแล้ว มันสงบร่มเย็นไม่ได้ ว่าบ้านไหนเจริญ มันก็เจริญด้วยพินด้วยไฟ
ด้วยความดีความดีอย่างเดียวกันหมด อย่าไปคิดที่ว่าบ้านนั้นเขาเจริญบ้านนี้เจริญ
ธรรมจับเข้าไปมันเห็นหมดนี้ว่าไง มาคุยกับพี่น้องทั้งหลายได้ยังไง ต้องเอาความจริงมา
พูด

คำว่าเดือดร้อนมันเดือดร้อนออกมาจากหัวใจแต่ละดวง ๆ ตัวนั้นตัวสำคัญมาก
สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องประดับหลอกโลกเท่านั้น ให้ตื่นบ้าเข้าไปอีก เห็นเขามีเราก็อยากมี
ตื่นบ้า ใ้มีแล้วก็กลัวเขาจะแซง ก็ขนาบอีก เลยบ้าด้วยกันทั้งโลก นี่ละมีแต่โลกลวง ๆ
เป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายพิจารณาเอา จะไม่มีหัวใจดวงใดชุ่มเย็นเลย เป็นพินเป็นไฟ

ไม่ว่าจะเจริญขนาดไหน สูงขนาดไหนก็ตาม ยกยอปอปั้นกัน ค่ายกยอปอปั้นยกเท่าไรก็ยกอย่างนั้นแหละ แต่หัวใจกิเลสบีบอยู่ ๆ นี่ตัวมันบีบมันผลึกมันตันให้ติดให้ตันอยู่ที่นี้ จึงไม่มีเวลาหยุดเวลาถอย ที่นี้อันหนึ่งมันก็หลอก เมืองนี้เจริญ เมืองนั้นเจริญ หลอกไปให้ติดให้ตันต่อไปอีก เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นจึงว่ามีธรรมเท่านั้นที่จะพอระดับกันให้พอยับยั้งชั่งตัว พอพัก ผ่อนนอนหลับได้บ้างคือธรรม เอา จนก็จนไป มีก็มีไป เมื่อธรรมเข้ากับใจแล้วจะหนุนกันทันที รู้สึกว่าอึดในนั้นนะ ไม่ได้ไปหิวในโน้น พอธรรมแทรกเข้าใจแล้ว สิ่งทีหิวโหยติดดินจะหดเข้ามา ๆ มีความสงบเย็นใจอยู่ในนี้ นี่ที่พึ่งอยู่ตรงนี้ไม่อยู่ที่อื่น จำให้ดี ใครจะดันไปขนาดไหนก็ตาม ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเหนี่ยวแล้วจมไปด้วยกันทั้งนั้น มีแต่ลมปากเท่านั้นยกยอปอปั้น เมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ ก็อิฐปูนหินทรายมันเจริญอะไร เมืองเราก็มี นี่เห็นไหมเหล่านี้ มันก็เหมือนกับเขา แปรแตกต่างกันอะไร หัวใจที่มันตันละซี

แหม มันไม่มองดูหน้าใครนะกิเลส มันอยู่เหนือทุกอย่าง ๆ พอธรรมแทรกเข้าตรงไหนจะเห็นเรื่องของกิเลสทันที ๆ ธรรมแทรกมากแทรกน้อยจะเห็นเรื่องกิเลส มันจะค่อยจางไป ๆ ทางนี้จะหนุนขึ้น ๆ หนุนขึ้นเท่าไรหลักใจยิ่งตึ๋น ๆ อะไรจะจนจะมีอันนี้ไม่จน เย็นสบาย ฟังซิว่า ท่านภวานาอยู่ในป่าในเขาอดอยากขาดแคลนจนจะเป็นจะตาย นักโทษในเรือนจำสู้ไม่ได้เรื่องกองทุกข์ของผู้มุ่งหาอรรถธรรมคือความดีงาม ความเลิศความเลอ ท่านอยู่ที่ไหนท่านจะเป็นจะตายท่านก็ไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่าหนุนธรรมเรื่อย ๆ ธรรมของท่านสงบในใจเย็นในใจ ภายนอกจะอดจะอึด จะกินเมื่อไรก็ได้ไม่เห็นอยากอะไร โลกนี้ไม่อดอยากแหละ ไม่ตาย อยากกินเมื่อไรก็ได้ อยากนอนเมื่อไรก็ได้ จะไปจะมาเมื่อไรก็ได้ด้วยวะของเราเอง แนะ มันประมวลเข้ามานั้นนะ มันไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่กับเรา เราพาเคลื่อนไหวไปทางไหนก็เคลื่อน ให้เป็นฟินเป็นไฟเผาตัวเองก็เป็น ให้เป็นน้ำดับไฟอยู่ในตัวเองก็ได้ อย่างนั้นนะ มีหลักมีเกณฑ์อย่างนั้นซิ

เพราะฉะนั้นเวลาท่านอยู่ในป่าในเขา ทุกข์นี้ทุกข์จริง ๆ ผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ มุ่งมากเท่าไรยิ่งทุกข์มาก ทุกข์ก็คือพัดกับกิเลสนั่นเอง ทุกข์เพื่อสุข ไม่ใช่ทุกข์เพื่อลุ่มเพื่อจม ทุกข์เพื่อสุข ทุกข์มากเท่าไร เอ้า ทุกข์ จะเป็นจะตาย เอาเป็น เอาตาย เกิดมากับความตายนี่นะแยกกันไปที่ไหน ที่นี้อันใดที่จะเป็นเครื่องประคองจิตใจให้สงบรมเย็นมันก็หมุนเข้า ๆ ทางนี้หนักแน่นเข้าเท่าไร อยู่ที่ไหนมันอยู่ได้หมดที่นี้ ต้นไม้ ภูเขา ในถ้ำ เสื่อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏที่ไหน บิณฑบาตได้มากินนิดหนึ่งพอพุงร่างกาย แต่หนุนใจขึ้นเรื่อย ๆ ใจมีหลักขึ้นเรื่อย ที่นี้ก็ชุ่มเย็น ๆ สิ่งทั้งหลายที่โลกวุ่นวายไม่ได้วุ่น

เจ้าของทุกข์จะตายก็ไม่วุ่นกับความทุกข์ในธาตุในชั้น มันวุ่นตั้งแต่พัดกับกิเลสเท่านั้น
 ที่นี้ทางนี้ก็สง่าขึ้นมา ๆ อยู่ไหนอยู่ได้โดยที่นี้ เป็นอย่างนั้นนะ

อยากให้พี่น้องชาวไทยเราได้สนใจกับอรรถกับธรรม ให้ได้เห็นธรรมเข้าสัมผัส
 ใจจะเป็นอย่างไรบ้าง กับโลกที่กำลังเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้อยู่ทั่วโลกดินแดนนี้ กับ
 ธรรมครองใจของผู้มีธรรมเป็นยังไง เอาไปวัดปู้รู้อันที่ ไม่วัดก็รู้อ้อ ๆ ยิ่งมีความสงบร่ม
 เย็นภายในใจเท่าไร อันนี้ยิ่งสร้างฐานมั่นคง ๆ อิ่มตัว ๆ ตลอดเวลา ภายในใจนี้อิ่มตัว
 เย็นสบายตลอดเวลา ความสง่างามก็อยู่กับจิต ทุกสิ่งทุกอย่าง ความแปลกประหลาด
 อัศจรรย์มาอยู่กับจิต ๆ เราวุ่นกับสิ่งเหล่านั้นตั้งแต่วันเกิดมาเราได้อะไรอัศจรรย์บ้าง
 ไม่เห็นมี นั่นฟังซินะ เอามาเทียบชิว พอธรรมเข้าสัมผัสใจแล้วจะเห็นความสง่างาม
 ความแปลกประหลาดจากสิ่งทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุเข้าไปเป็นลำดับ ๆ สุดท้ายปล่อย
 ผิงหมดเลย อันนั้นเป็นธรรมล้วน ๆ แล้วพอ

นั่นท่านว่านิพพานคือเมืองพอ พออย่างนั้นเอง พอหมดเป็นอนันตกาล ไม่มีคำ
 ว่า อนิจจัง ทุกข์ อนัตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย นั่นเรียกว่าสุขของธรรม เป็นอย่างนั้น ประม
 สุข สุขที่ว่าเลิศเลอ ไม่มีอะไรเสมอเหมือนแล้ว คือธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน เวลา
 มีชีวิตก็เรียกว่าใจ เช่น ใจท่านบริสุทธิ์ หรือเรียกพระอรหันต์บ้าง พระพุทธเจ้าบ้าง เรียก
 ไปตามสมมุติ แถวแนวสมมุติยังมีอยู่ก็เรียกไปตาม พอขั้นดับพริบเท่านั้น สมมุติทั้ง
 หมดนี้จะมารวมอยู่ในชั้น สิ่งเหล่านั้นก็กว้างขวาง เวลาจิตมันชานไปหมด อะไรก็เป็น
 ทุกข์ไปหมด เพลินไปหมด โศกไปหมด เวลาจิตหดเข้ามาสู่ธรรมแล้ว อันนั้นก็จาง
 ความโศกก็จาง ความทุกข์ก็จาง ความรื่นเริงกับบ้าภายนอกนั้นก็จาง ที่นี้ก็มารื่นเริงอยู่
 ในนี้ ความโศกไม่มี นั่นฟังซิ แล้วหมุนเข้า ๆ จ้าขึ้น ๆ จ้าออกกระจายออก ๆ

นี่จิตดวงนี้ เวลานี้ถูกกิเลสถูกสัวมถูกถานบีบบีบไฟ มันเห็นสัวมเห็นถานเป็น
 ของวิเศษ เลยอยู่กับสัวมกับถาน กินอยู่หลับนอนกับสัวมกับถาน เหมือนนอนพวกเรา
 นี้ ก็ว่าดีว่าดี ต่างพากันติดกันดินจนจะเป็นจะตายก็ยังว่าดีว่าดี เพราะความหวังมัน
 หลอกไว้ จะเอาอย่างนั้น ให้ได้อย่างนี้ มันหลอกไปเรื่อย เจ้าของจะตายมันก็หลอก ที่นี้
 เวลาธรรมเข้าสู่ใจมากน้อยแล้วจะสง่าขึ้น ๆ ถึงขั้นแล้วเรียกว่ามันจำไปหมดเลย ปล่อย
 หมดโดยประการทั้งปวงไม่มีอะไรเหลือเลย ยังเหลืออยู่แต่ชั้น พระพุทธเจ้า พระ
 อรหันต์ สมมุติทั้งหมดจะประมวลมาอยู่ที่ชั้นให้รับทราบในชั้น แต่ไม่ได้ยึดนะ ชั้น
 เหล่านี้ไม่ได้สร้างกองทุกข์ให้ท่าน หากรับทราบกันตลอดเวลา อาการของชั้นเคลื่อน
 ไหวอะไร ภายเจ็บปวดแสบร้อนอะไรก็รู้ หากรับรู้ไว้เฉย ๆ เป็นสัญชาตญาณที่รับผิดชอบ
 ชอบกัน แต่ท่านไม่ทุกข์ไม่ได้บังคับ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เข้าถึงใจท่านเพราะเป็นคนละฝั่ง
 แล้ว

เรื่องที่ยึดติดอยู่ตลอดเวลาตอนนี้คืออะไร ร่างกายสบาย ความคิดคือสังขาร ความปรุง สัญญาความรับทราบ ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยินก็ตาม แต่เรื่องสังขาร สัญญา มั่นปรุง มั่นแตงมั่นจะติดยึดเย็บ ๆ อยู่ภายในใจ ท่านก็รับทราบอยู่เพียงเท่านั้น เพราะมีแต่เพียงเกิดดับ ๆ ไม่มีอะไรเป็นเงื่อนไขต่อเนื่องเหมือน อวิชชาปุจฉยา เป็นเจ้าตัวการ ถ้าตัวนี้แล้วพอปรุงขึ้นไปนี้เป็นสายยาวเหยียด ๆ ไปเลย มั่นต่อ พออันนี้ดับลงไปแล้ว สังขารปรุงดีก็ดับ ปรุงชั่วก็ดับ ปรุงอะไรดับไม่มีเงื่อนไข ๆ สัญญาจำได้หายไป ๆ ธรรมดาต้องการจะจำก็จำ ถ้ามันชำระหลุดโรยไปความจำก็เหลวไหลไปอย่างที่ว่านั่นแหละ ก็เป็นเรื่องของขันธ

นี่ท่านรับทราบเฉพาะขันธ ๆ วงสมมุติทั้งหมดมารวมอยู่ที่ขันธของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ ที่ท่านรับทราบวงสมมุติอยู่มีเพียงขันธเท่านั้น ที่นี้พอขันธลงจุดสุดท้าย ลมหายใจหมด เรียกว่าตาย พอตายขันธอันนี้ก็ดับพร้อมกันหมดพร้อมกันเลย ที่นี้คำว่าสมมุติไม่มีเลย ก็คือนิพพานล้วน ๆ นั่นท่านเรียกว่า ออนุปาทิสเสนิพพาน ลีนกิเลสแล้วด้วย ปล่อยขันธที่รับผิดชอบซึ่งเป็นสมมุติส่วนหนึ่งนี้ด้วย จากนั้นก็เป็นธรรมะล้วน ๆ เรียกว่าธรรมธาตุ หรือเรียกว่านิพพาน หรือเรียกว่าวิมุตติอะไรก็แล้วแต่ จะให้เหมาะสมจริง ๆ ว่าธรรมธาตุเท่านั้นพอ เรียกว่าสมมุติหมดโดยประการทั้งปวง สมมุติของพระอรหันต์ท่านมาหมดที่ขันธดับ นอกนั้นหมดไป แต่อันนี้มันกวนอยู่ตลอด พออันนี้ดับพร้อม

เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด เมื่ออันนี้ดับสมมุติก็ดับไม่มีอะไรเหลือ ส่วนกิเลสดับตั้งแต่ท่านตรัสรู้โน้นแหละ ไม่มีปัญหา นี่ละธรรมเลิศอย่างนี้ ถ้าลงอย่างนี้แล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง แล้วความเป็นบรมสุขอันนี้จะตลอดไปเลย ไม่มี อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา เข้าไปเกี่ยวข้อง ได้แกจิตของพระอรหันต์จิตของพระพุทธเจ้า นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม เหตุคือการบำเพ็ญของเรา มันจะทุกข์ยากลำบาก คำว่าทุกข์นี่ทุกข์เพื่อต่อสู้กับสิ่งเลวร้ายทั้งหลายต่างหากนะ ไม่ได้ทุกข์ด้วยธรรม ทุกข์เพื่อฆ่ากิเลสแล้วก็เพื่อธรรม ทุกข์ ความทุกข์ความลำบาก กิเลสมันจะแทรกจะแซงจะกิดจะขวางจะขัดจะขัดขวาง ขัดแย้งขัดขวาง ขัดแย้งขัดขวางไม่ให้ดำเนินในทางความดี มันหาเรื่องมาอวดมาอ้าง หาเรื่องมาขัดมาข้องอยู่งั้นละ เป็นขวากเป็นหนามในการดำเนินที่จะทำความดีของเรา มันหากมาก็ดมาขวาง

เราพึดกันไปตีกันไป หลายครั้งหลายหนค่อยเบาไป ๆ ต่อไปทางการกุศลของเราจะเปิดโล่ง คนใดที่เคยทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา จนเป็นนิสัยของตัวเอง เรียกว่าเป็นทางเดินได้แล้ว ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ นี่ที่นี้ต่างกันนะ วันหนึ่งไม่ได้ระลึกถึงบุญถึงกุศลน้อยอยู่ไม่ได้ มันหากเป็นในจิต ทางบุญท่านเตือน แต่ก่อนกิเลสเตือน ถ้าจะทำความ

ตีไม่ได้ก็เลสเดือน จับคอหักลงมา นี่หมอนมึงเห็นไหม มึงไปยุ่งอะไรมันจะว่า ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังแล้ว หมอนกุนอนมาตั้งแต่เกิด ฟาดใส่โคตรมันเลย เอาหมอนตีโคตรมันเข้าใจไหม ให้มันดับทั้งโคตรนั้น นี่เวลาธรรมมีกำลัง มันเป็นในจิตนะ

การพูดทั้งนี้ถอดออกมาจากหัวใจสอนพี่น้องทั้งหลายนะ ไม่ได้มาพูดปา ๆ งบ ๆ กัน ๆ นะ ที่ว่าทุกข์ลำบากแสนสาหัสอยู่ในป่าในเขานี้ก็เคยมาแล้ว ถึงขนาดที่เคยพูดให้ฟังว่านั่งหายใจแฉ่ว ๆ ว่าจะไปบิณฑบาตในหมู่บ้านไปไม่ถึง กำหนดว่าวันพรุ่งนี้คงถึงแหละ ฟังแต่ว่าคงถึง มันไม่ได้แน่ใจ เอ้า วันพรุ่งนี้ไปบิณฑบาต ถ้าเลยนั้นจะไปไม่ได้ พอถึงวันพรุ่งนี้ไปแทนที่จะถึงหมู่บ้าน คำว่าคงถึงก็เข้ากันได้แล้ว พอไปแล้วไม่ถึงละซี ไปถึงกลางทางหมดกำลัง นั่นเห็นไหมละ นั่งหายใจแฉ่ว ๆ แต่จิตมันหมุนของมันอยู่นะ เรื่องธาตุนี้มันอ่อนจิตไม่ได้อ่อน เหมือนจะเหาะเห็นเดินฟ้า ฟังซิมันเข้ากันได้ไหม ละ ร่างกายอ่อนเปียกจนก้าวขาไม่ออก แต่จิตนี้หมุนตัว ๆ อยู่ภายใน

สักเดี๋ยวกิเลสก็เกิดละซี กำลังนั่งหายใจแฉ่วก็เกิดเพื่อจะให้อ่อนแอท้อแท้กลับมาสู่เงื้อมมือของมันเสีย ความหมายก็ว่านั่น อยู่ ๆ ก็ขึ้นมาเป็นคำ ๆ เลย นี่ท่านเรียกว่าธรรมเกิดกิเลสเกิด เกิดที่ใจของผู้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัติไม่รู้ อันนี้เกิดตลอด ผู้ปฏิบัติมีหลักใจเข้าเท่าไรยิ่งเกิดตลอด ระหว่างกิเลสกับธรรมจะไม่สงบภายในใจ ต่อต้านกันอยู่ตลอดเวลา นั่งหายใจแฉ่วอยู่ นี่เห็นไหม ขึ้นเลย ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย เวลานี้ท่านกำลังจะตายรู้ไหม

ขั้นที่แรกเหมือนกับว่าตีหน้าผากเรา นี่เห็นไหม ท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นผิง ๆ เป็นคำ ๆ ทางนี้ก็ขึ้นรับกันปั้งเลย การกินก็กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นมันแก้กัน ตายก็ตายก็คือว่าไม่ถอย เข้าใจไหม อันนั้นก็ล้มผล็อยไปเลย ธรรมก็ก้าวเดิน นี่เรียกว่ากิเลสเกิด พักหลังนี้เป็นธรรมเกิดแก้กัน เป็นอย่างนั้นละทุกข์หรือไม่ทุกข์พิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย

นี่มาพูดเพียงเอกเทศ ๆ นะ ที่ทุกข์มาแสนสาหัสตลอดก็เคยพูดให้ฟัง เป็นเวลา ๙ ปีไม่เคยถอยเรื่องความเพียร คัดย่อนหลังเจ้าของจนขยะ ๆ คือความเพียรมันกล้าเสียเหลือเกิน ไม่มีพักใดตอนใดคัดย่อนหลังว่าเราอ่อนแอท้อแท้ อิดหนาระอาใจที่จะอ่อนแอในทางความเพียรมีจุดไหน ไม่มีว่านั่นเลย มีแต่บุกเรื่อย ๆ มันถึงขยะ ๆ คิดเห็นความเพียรเจ้าของตั้งแต่บำเพ็ญมาที่แรก ล้มลุกคลุกคลานเป็นลำดับลำดับมา ถึงขนาดน้ำตาร่วงก็เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ที่นี้เวลามันก้าวขึ้นมาได้หลักได้เกณฑ์นี้ กำลังของธรรมขึ้นเรื่อยซิ ร่างกายจะอ่อนไปไหน เอ้า อ่อน ไม่ได้ถอยทางจิตใจ ได้บึกบึนมาจึงได้นำธรรมะมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

ธรรมชาติได้เข้าใจกิเลสตัวดี ๆ ดิ้น ๆ ตัวขัด ๆ ขวาง ๆ ล้มไปหมดเลย จึงรู้ว่านี่คือกิเลสทั้งนั้น ๆ เวลาธรรมก้าวเดิน ธรรมได้ทางของตัวเองเป็นที่ก้าวเดินราบรื่นแล้วนี่กิเลสมาขวางไม่ได้ เช่น การจะทำความดีงามนี้จะมาขัดข้องนั้นไม่มี มีแต่รังเอาไว้ ๆ ไม่งั้นมันจะพุ่งใหญ่ อำนาจของธรรม นี่เห็นไหมเวลามี เวลาอำนาจของกิเลสมีก้าวขาไม่ออก จะไปทำคุณงามความดี ไปวัดไปวา ฟังธรรม จำศีล โอ๊ย ไม่ได้เสียเวล่ำเวลา ไปดูเพลง ลีเก ละคร ระบายไปเหมือนหมูเหมือนหมาที่ดีกว่า หอนอีกที่กอยู่ตามบ้านตามเมืองเขานั่นดีกว่า นี่เวลากิเลสมีกำลังมาก ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังมากดี ออกหมด ๆ จนได้รังเอาไว้ เรียกว่าธรรมมีกำลังแล้วรังเอาไว้ กิเลสหายหน้าไปหมดเลย จึงรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นกิเลสทั้งนั้น นั่นเห็นไหมละ

เวลามันล้มระนาวไปหมด มีแต่ธรรมก้าวเดินฝั่ง ๆ เลย จะเป็นจะตายไม่ได้สนใจขอให้หลุดพ้น ๆ โดยถ่ายเดียว พุง ๆ เวลาธรรมมีกำลังเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน ตอนกิเลสมีกำลังนี้เป็นอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนคิดไปแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้น ไม่ว่าจะกินอยู่หลับนอนไปไหนมาไหน เคลื่อนไหวไปมา มีแต่เรื่องกิเลสคิดหาผลประโยชน์ของมัน แล้วสร้างฝันสร้างไฟเผาหัวใจเรา ที่นี้พอธรรมได้รับการอบรมจากผู้บำเพ็ญอยู่ตลอดเวลา หนุนเข้า ๆ ทางนี้ก็หนาขึ้น ๆ อันนั้นค่อยจาง ๆ ที่แรกมันขัดมันขวาง ครั้นต่อมาก็ค่อยจางไป ๆ ทางนี้ก็หนาขึ้น ๆ ก็พุ่ง ถึงขนาดที่ว่าเป็นอัตโนมัติ การบำเพ็ญความดีเป็นอัตโนมัติตลอดเวลา จะคิดในแง่ใดมุมใดกิเลสเข้ามาแทรกไม่ได้ นั่นเห็นไหม

แต่ก่อนธรรมแทรกไม่ได้ กิเลสเป็นอัตโนมัติมันมีกำลังมาก ที่นี้พอหมุนกลับทางนี้ธรรมเป็นอัตโนมัติกิเลสเข้ามาแทรกไม่ได้ ต้องรังเอาไว้ ๆ ความพากเพียรทุกด้านทุกทาง ไม่รังไม่ได้มันพุ่ง มันไม่รู้จักกลับจักนอนจักเป็นจักตาย มันจะตาย เลยจะไม่ได้บรรลุเข้าใจไหม คือมันหนักของมัน เป็นอย่างนั้น นี่ละมันมีกำลังอย่างนี้ละ ธรรมถึงขั้นมีกำลังมี ให้จำเอาไว้พี่น้องทั้งหลาย ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนะ เวลามันไม่เป็นที่ทำก็อย่างที่ว่านั่นละ มันหมุนเข้า ๆ บทเวลามันเป็นท่าแล้วกิเลสล้มระนาว ๆ มันก็รู้ในใจ พาดเสียให้มันจ่ากระจางแจ่งไปหมด นี่ก็มาพูดได้เต็มปาก มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้ มันไม่สนใจว่าใครจะเชื่อไม่เชื่อนะ เทศน์นี้พูดนี้เพื่อหวังประโยชน์แก่ผู้ฟัง ใครจะได้คิดเตือนใจอันใด ๆ ไปคิดเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ตัวเท่านั้น ไม่ได้มีที่จะเอาอันนั้นมาเพิ่มอันนี้มาเพิ่ม เรายังไม่พอ พูดออกไปนี้เขาจะได้ยกยอสรรเสริญ เราจะได้ดี ไม่มี ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่าพอหรือ

ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เหมือนน้ำเต็มแก้ว น้ำเต็มแก้วนี้เอาน้ำมหาสมุทรมาเทก็ล้นหมด อย่างว่าเอาน้ำตามบึงตามบ่อมาเทจะล้นเลย เอาน้ำมหาสมุทรมาเทมันก็ล้น เมื่อมันพอแล้ว นี่คำว่าจิตเมื่อพอกับธรรมทั้งหลาย ธรรมเป็นจิต จิตเป็นธรรมแล้วนั้น เรียก

ว่า น้ำเต็มแก้ว สรรเสริญก็เป็นน้ำล้นฝั่งไปเสีย นินทาก็เป็นส่วนเกิน ๆ เพราะมันเป็นน้ำล้นแก้วแล้วเต็มแล้ว นอกนั้นก็เป็นส่วนเกินไปหมด ไม่ว่านินทาไม่ว่าสรรเสริญ เป็นส่วนเกินไปหมด ๆ ไม่มีอะไรยิ่งกว่าเลิศกว่าความพอดี นั้น จำเอนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com